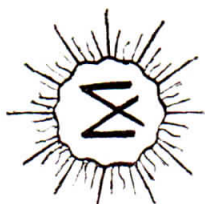

ΣΤΕΛΙΟΥ ΑΤΤΕΣΛΗ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΙ (ΚΥΠΡΟΥ)

1953

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(ΔΙΑΛΕΞΗ)

Κατ' ἐπιθυμίαν τῶν Μεγάλων Ἱερωμένων Διδασκάλων τῆς Λευκῆς Ἀδελφότητος, τῶν μεγάλων μου ἀδελφῶν, με τοὺς ὁποίους καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ὁποίων ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετῶ τὸ Θεῖον Σχέδιον, σᾶς προσφωνῶ, ἀντὶ με τὸ «Κυρίαί, Δεσποινίδες καὶ Κύριοι» με τὸ «ἀγαπητέ μου ἀδελφαί καὶ ἀδελφοί».

Θὰ προσπαθῆσω με ὅσον ὀλίγα καὶ ἀπλᾶ λόγια μπορῶ νὰ μεταδώσω συνοπτικῶς εἰς σᾶς ὅσα μετέδωσαν εἰς ἐμέ Ἐκεῖνοι σχετικῶς με τὸν ρόλον τοῦ Ἀνθρώπου εἰς τὴν Ζωὴν.

Προτοῦ ἀρχίσω θὰ ἤθελα νὰ εἶπω εἰς γενικὰς γραμμάς τί εἶναι Ζωὴ καὶ Θεὸς διὰ νὰ προχωρήσωμεν κατόπιν λεπτομερέστερον εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ζωῆς καὶ ἐν τέλει εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς μορφῆς ζωῆς, πού λέγεται Ἀνθρώπος, τοῦ ρόλου, πού παρὰ φύσιν διαδραματίζει κατὰ μέγα μέρος σήμερον, καί, τελευταῖον ὅλων, εἰς τὴν ἀνάλυσιν ἑνὸς τῶν ρόλων, πού κατὰ φύσιν δέον νὰ ζῆ εἰς τὸν Κόσμον τῆς Ζωῆς.

Ἐν πρώτοις Ζωὴ κατὰ τοὺς Λευκοὺς Ἐρευνητὰς εἶναι σύστημα ἐνεργείας, τὸ ὅποιον, ὡς παχυλὴ ὑλικὴ μορφή, ἢ μή, ἐκ τῶν ἔξω παρατηρούμενον, φαίνεται ἐνεργοῦν μέσον ἰδια-

ζούσης δράσεως καὶ ἀντιδράσεως διὰ νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸ εἰς τὴν ὑπαρξιν. Δὲν εἶπα ἐνεργεῖ ἀλλὰ φαίνεται ἐνεργοῦν, διότι ἡ τάσις αὐτῆ τοῦ δημιουργεῖν καὶ ἐκδηλοῦσθαι μέσον οἰουδήποτε τρόπου δὲν πηγάζει ἐκ τούτου τοῦ συστήματος ἐνεργείας, πού ὀνομάζομεν ζωὴν, ἢ ὅποια τυγχάνει μόνον ἀποτέλεσμα καὶ οὐχὶ αἰτία, ἀλλὰ οἰαδήποτε ἐκδήλωσις εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν πηγάζει ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ εἶναι, τοῦ μόνου ἀπολύτως ὑπάρχοντος καὶ ἐνεργοῦντος. Αὐτὸν τὸν ὄρισμὸν τῆς Ζωῆς δὲν θὰ ἀναλύσω λεπτομερῶς σήμερον. Οὕτω Πηγὴ ὅλων τῶν μορφῶν τῆς Ζωῆς εἶναι ἡ Παγκοσμία Συνείδησις, ἐκφραζομένη μέσον τῆς τριπλῆς τῆς φύσεως. Ἡμεῖς θὰ ἐξετάσωμεν μᾶλλον τὸ μέρος τῆς ἐκδηλώσεώς της, εἰς τὸ ὅποιον κυριαρχεῖ καὶ ἐργάζεται ἐντονώτερον ὁ Νοῦς ὁ Παγκόσμιος, κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· τὴν ἐκδήλωσιν, ἢ ὅποια παρουσιάζει τὸ Σύμπαν—Ἐκδηλωμένην Ζωὴν—ὡς τὸν ἀπειρόστομον φάλην τῆς Ἐσωτέρας Σοφίας τοῦ Ἀρχιτέκτονος Νοός.

Εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἐμμορφου Ζωῆς, καὶ ἔμμορφον ζωὴν ἔνοῶ τὸν Ὑλικόν, τὸν Αἰθερικόν, τὸν Ψυχικόν καὶ τὸν κατώτερον Διανοη-

τικόν Κόσμον, διακρίνομεν τὸ ὑποσυνειδητον, τὸ ἐν-συνειδητον καὶ τὸ ὑπερ-συνειδητὸν ὑπάρχειν καὶ ἐκδηλοῦσθαι. Εἰς τὴν τάξιν τῆς ὑποσυνειδήτου Ζωῆς κατατάσσεται πᾶσα μορφή ζωῆς, ἡ ὁποία, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὡς ἐπιφανειακὴ ὑλικὴ ἐκδήλωσις δὲν ἔχει συνειδησιν τῆς ὑπάρξεώς της, παρ' ὅλον τὸ ὅτι εἶναι καταφανὴς εἰς ἡμᾶς ἢ ὑπακοή της εἰς τοὺς Αἰώνιους Νόμους τῆς Φύσεως καὶ ἡ ἐναρμόνισις της μὲ τὸ περιβάλλον. Τὰ ὄρυκτὰ καὶ τὰ φυτὰ, λόγου χάριν, καὶ πλεῖστα τῶν ζώων χαίρουν μόνον ὑποσυνειδήτου ζωῆς. Ἡ τάξις τῆς Ἐνσυνειδήτου Ζωῆς περιλαμβάνει ὅλας τὰς μορφάς, τὰς προικισμένας μὲ τὰ κατάλληλα ὄργανα, μέσον τῶν ὁποίων ὁ νοῦς ἐφάπτεται τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος καὶ ζεῖ αὐτὴν τὴν ἐπαφήν ἐνσυνειδήτως, μερικῶς ἢ ὀλικῶς. Εἶπον ὁ νοῦς, διότι ἡ ἰκανότης τῆς παρατηρήσεως καὶ συγκρίσεως ὑλικῶν παραστάσεων δὲν ἐνυπάρχει εἰς τὰς μορφάς, τὰς κατατασσομένας εἰς τὴν ὑποσυνειδητον ζωὴν. Εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν τῆς ἐνσυνειδήτου ζωῆς, ἀτελοῦς ἢ τελείας, περιλαμβάνονται ἐλάχιστα τῶν ζώων καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Εἰς τὸ Ζωϊκὸν Βασίλειον ἡ Ζωὴ ἐκδηλοῦται μέσον τοῦ κυρίως νευρικοῦ συστήματος, ἐξαιρουμένου τοῦ συμπαθητικοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὡς ἐνσυνειδήτος ἐπιθυμία καὶ σκέψις, ἀτελῶς ἢ τελείως, ἀναλόγως τῆς ἐξελίξεως τοῦ

εἶδους τῆς μορφῆς.

Διὰ τὴν ὑπερσυνειδητον ἐκδήλωσιν τῆς Ζωῆς θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ τέλος.

Μετεχειρίσθη τὸν ὄρον Παγκόσμιος Νοῦς, τὸν ὁποῖον, ἐπίσης, ὠνόμασα τὸ 'Ἄγιον Πνεῦμα καὶ τὸν Πάνσοφον Ἀρχιτέκτονα. Ὁ Παγκόσμιος Νοῦς εἶναι ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Πανταχοῦ παρόντος καὶ τὰ πάντα πληροῦντος τρισυποστάτου Θεοῦ. Εἶναι ὁ 'Ἀπειρος Ὁκεανός, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς μόρια σκόνης κινουῦνται ὑπακούοντες εἰς τοὺς πανσόφους Νόμους τῆς Θείας Ἐκδηλώσεως, οἱ πλανῆται, οἱ ἥλιοι, τὰ ἡλιακὰ συστήματα καὶ πάντα τὰ ὀρατὰ καὶ ἀόρατα οὐράνια ὑλικά, ψυχικά ἢ διανοητικὰ σώματα καὶ συστήματα.

Καὶ τώρα ἄς ἀναλύσωμεν τὴν μορφήν ζωῆς, ποὺ ὀνομάζομεν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα πολυσύνθετον ὄν. Ἐν πρώτοις εἶναι μία Θεία Μονάς, ἓνα μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀγνή, τελεία Συνειδήσις, ἐνδυθεῖσα ὕλην τῶν διαφόρων κόσμων, δηλαδὴ ὕλην τοῦ διανοητικοῦ κόσμου, ὕλην τοῦ ψυχικοῦ κόσμου καὶ ὕλην τοῦ αἰθερικοῦ καὶ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς αὐτούς, οὔσα εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ Μεγαλοκόσμου, τοῦ Θεοῦ ἐκδηλωμένου εἰς τὸ Σύμπαν.

Ἄδελφοί μου, ὁ πραγματικὸς ἑαυτός μας εἶναι Θεός. Ὅχι ὁ Θεός. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πρέπει νὰ προσέξωμεν τὴν διαφορὰν. Μία σταγὼν ἀλμυροῦ ὕδατος,

ἡ ὁποία ἐλήφθη ἀπὸ τὸν ὠκεανόν, εἶναι ὕδωρ ὁμοούσιον μὲ τὸ ὄλον ὕδωρ, πού λέγεται ὠκεανός. Εἶναι ὠκεανός εἰς τὴν σύστασιν. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἡ σταγὼν αὐτῆ τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος ὁ ὠκεανός. Ἔτσι καὶ ὁ πραγματικός μας ἑαυτός εἶναι Θεός, δὲν εἶναι, ὅμως ὁ Θεός. Ὅτι δὲ ὁ πραγματικός μας ἑαυτός, ὅτι ἡμεῖς, δηλαδή, ἐσωτερικῶς εἴμεθα Θεοί, τὸ ἀκούομεν ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς ἀνωθεν σοφίας τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου. «Ἐβάστασαν οὖν πάλιν λίθους οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα λιθάσωσιν αὐτόν. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πολλὰ καλὰ ἔργα ἔδειξα ὑμῖν ἐκ τοῦ πατρὸς μου· διὰ ποῖον αὐτῶν ἔργον λιθάζετε με ; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομεν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, καὶ ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὢν ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· οὐκ ἔστι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ ὑμῶν, ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστε ; εἰ ἐκείνους εἶπε Θεοὺς, πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο, καὶ οὐ δύναται λυθῆναι ἡ γραφή, ὃν ὁ πατήρ ἡγάσσε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ὑμεῖς λέγετε ὅτι βλασφημεῖς, ὅτι εἶπον, υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰμι ;

Ἔτσι δὲ ὁ Θεός εἶναι τὸ σύνολον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὰ μέρη Του, αἱ Θεῖαι Μονάδες, ἐκδηλώνονται, τὸ εὐρίσκομεν εἰς τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἐν αὐτῷ ζῶμεν, κινούμεθα καὶ ἐσμέν».

Ὅσον ὅμως λογικὰ καὶ ἂν φαίνονται τὰ λεγόμενα τῶν ἄλλων, ὅσον μεγάλοι διδάσκαλοι καὶ ἂν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, δὲν μποροῦν νὰ μᾶς ἱκανοποιήσουν πλήρως. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἄς προσπαθῆσωμεν νὰ ἐξεύρωμεν ἓνα πρακτικὸν τρόπον διὰ νὰ ἀνακαλύψωμεν καὶ νὰ γνωρίσωμεν τὸν πραγματικόν μας ἑαυτόν. Ὅς τοιοῦτον τρόπον σᾶς προσφέρω τὴν αὐτανάλυσιν.

Γνωρίζομεν ἢ μᾶλλον νομίζομεν ὅτι γνωρίζομεν, τὸν περίξ ἡμῶν ὑλικὸν κόσμον μέσον τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι προικισμένον τὸ ὑλικόν μας σῶμα. Μέσον τῶν πέντε μας αἰσθήσεων, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ὑλικὴν μας ὕπαρξιν, λαμβάνομεν ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Αἱ ἐντυπώσεις αὐταὶ ὡς συστήματα κραδασμῶν—διότι τὰ ἄλλα ἀπὸ σύστημα κραδασμῶν εἰς τὸ ὀπτικόν μας νεῦρον εἶναι ἡ εἰκὼν ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον ἀντιλαμβάνομεθα—ὡς συστήματα κραδασμῶν, λοιπόν, αἱ ἐντυπώσεις αὐταί, ἐν τῇ ἀνόδω των, ὅπως γίνουσι γνωσταὶ εἰς τὴν Ἐσωτερικὴν μας Συνείδησιν, διέρχονται διὰ τοῦ ψυχικοῦ καὶ τοῦ διανοητικοῦ σώματος, καὶ τὸ μὲν ψυχικόν σῶμα δονοῦν καὶ ἀρχίζουν, οὕτω, νὰ γεννῶνται αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι—μετὰ ἀπὸ ὠρισμένου εἶδους ψυχικὰς δονήσεις—τὸ δὲ διανοητικόν σῶμα κραδαίνουσαι, γεννῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν

σκέψιν, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται μέσον τοῦ ὑλικοῦ ἐγκεφάλου. Προχωροῦμεν. Τὸ ὑλικόν μας σῶμα κινεῖται κατὰ τὴν βούλησιν μιᾶς ἐντὸς αὐτοῦ συνειδήσεως π.χ. Ἐγὼ θέλω νὰ γράψω, ἐγὼ θέλω νὰ περπατήσω, ἐγὼ θέλω νὰ τρέξω κ.τ.λ. Ἐκ τούτου συμπεραίνομεν ὅτι τὸ ὑλικόν μας σῶμα εἶναι κάτι διαφοροτικὸν ἀπὸ ἡμᾶς, τυγχάνον ὄργανον μας μόνον πρὸς ὑλικὴν ἐκδήλωσιν.

Ἐαυτός μας μήπως εἶναι αἱ διάφοροι καὶ διαρκῶς ἐναλλασσόμενοι ἐπιθυμίας μας; Τὰς ἐπιθυμίας, ὅμως, ἡ ἴδια συνειδήσις, ἡ μέσον τοῦ ὑλικοῦ σώματος ἐκδηλουμένη, δύναται ἐξασκοῦσα τὴν θέλησίν της, νὰ κυβερνήσῃ ἢ νὰ καταστείλῃ. Ἐπομένως ἡμεῖς, εἴμεθα κάτι, ὑπάρχομεν, αἱ δὲ ἐπιθυμίας εἶναι ἐξωτερικαὶ διακυμάνσεις, τὰς ὁποίας μποροῦμεν νὰ ἐλέγξωμεν, νὰ ἀλλοιώσωμεν ριζικῶς, δηλ. νὰ κυβερνήσωμεν. . . ἡμεῖς. . . δηλαδή; Αἱ σκέψεις, τέλος πάντων, εἶναι ὁ ἑαυτός μας; Οὔτε. Διότι καὶ αὐτὰς δύναται μέσον τῆς θελήσεως της ἢ αὐτῆ μυστηριώδους συνειδήσις, ἡ ἐνοικοῦσα ἐντὸς τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ ψυχικοῦ σώματος καὶ κυβερνώσα τὰς ἐνεργείας καὶ ἐπιθυμίας, νὰ μεταβάλλῃ ἢ νὰ τοὺς ἀρνηθῇ ὅλως τὴν ὕπαρξιν.

Συμπεραίνομεν, λοιπόν, ὅτι ἑαυτός μας δὲν εἶναι οὔτε τὸ ὑλικόν σῶμα, οὔτε αἱ ἐπιθυμίας οὔτε καὶ αἱ σκέψεις, ἀλλὰ τὸ μυστηριῶδες ἐκδηλούμενον εἶναι, εἰς τὸ ὁποῖον κατελήξαμεν.

Πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸν μυστηριώδη μας ἑαυτὸν δὲν ἔχει σημασίαν. Ἄλλοι τὸν ὀνομάζουν «ψυχὴν», ἄλλοι «Ἐγὼ» καὶ ἄλλοι πάλιν «Θεῖον Σπινθηῆρα» ἢ «Θεῖαν Μονάδα». Ἡμεῖς θὰ τὸν ὀνομάζωμεν τὸν Πραγματικὸν μας Ἐαυτόν.

Οἱ μῦσται γνωρίζουν τὸν Πραγματικὸν τῶν Ἐαυτὸν καὶ ἔχουν μελετήσει καλῶς τὰ διάφορα σώματα, μέσον τῶν ὁποίων ἐκδηλοῦται εἰς τοὺς διαφόρους κόσμους, δηλ. τὸ ὑλικόν, τὸ ψυχικόν, καὶ τὸ διανοητικόν σῶμα.

Ἡ δύναμις καὶ ἐκδήλωσις τοῦ διανοητικοῦ σώματος εἶναι ὁ νοῦς. Ὁ ἄνθρωπος ἐξωτερικῶς, ὅπως εἴπομεν, κέκτηται τὸ ὑλικόν σῶμα, τὸ ψυχικόν σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι πανομοιότυπον τοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδρεύουν αἱ ἐπιθυμίας καὶ τὰ συναισθήματα καὶ πάθη, τὸ διανοητικόν σῶμα, καὶ αὐτὸ πανομοιότυπον τοῦ ὑλικοῦ καὶ ψυχικοῦ σώματος. Ἀπὸ τὸ διανοητικόν σῶμα ἀκτινοβολεῖται, ὅπως καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα σώματα, ἡ αὐρα ἐκπάγλου λαμπρότητος καὶ ὠραιότητος. Ἐσωτερικῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ πραγματικὸς του Ἐαυτός, τὸν ὁποῖον ἀνηύρομεν πρὸ ὀλίγου ὡς τὸ Πραγματικὸν Ἐγὼ μέσα μας.

Τὸ διανοητικόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἐν ἡμῖν Ἅγιον Πνεῦμα, ὡς ἐκ τῶν διαφορῶν του ἐκδηλώσεων, ὀνομάζομεν Ὑποσυνείδητον Νοῦν, Συνειδητὸν Νοῦν ἢ ἐνσυνείδητον σκέψιν. Τέλος, τὸ αἰώνιον ἔνδυμα τοῦ Πραγματικοῦ Ἐ-

αυτοῦ, ὄργανον αἰώνιον καθαρᾶς καὶ ἀγνῆς θείας ἐκδηλώσεως, ὀνομάζομεν Ὑπερσυνειδητὸν Νοῦν.

Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ διανοητικοῦ σώματος, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζομεν Ὑποσυνειδητὸν Νοῦν, εἶναι ὁ ἀκούραστος, ὁ κρύφιος καὶ πάντοτε ἄγρυπνος κτίστης καὶ ἀρχιτέκτων μέσα μας, ὁ ὁποῖος μὲ αἰθερικήν ὕλην, τὴν ὁποῖαν ἄλλοι ὀνομάζουν ζωτικότητα ἢ Πράνα καὶ τὴν ὁποῖαν ἔλκει καὶ συγκεντρώνει μέσον τῶν τροφῶν καὶ τῶν εἰσπνοῶν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, κτίζει τὸ ὕλικόν σῶμα. Ἐντὸς τοῦ ὑποσυνειδήτου νοῦ ἐδρεύουν αἱ ἕξεις καὶ μέρος τῆς μνήμης τοῦ ἑαυτοῦ μας, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν σημερινὴν μας προσωπικότητα. Τὸ διανοητικόν σῶμα ὡς ὑποσυνειδήτος νοῦς μὲ τὴν πανσοφίαν του δημιουργεῖ μέσα μας καὶ διατηρεῖ τὸ νευρικόν σύστημα, μέσον τοῦ ὁποῖου ἐργάζεται ἐντὸς τοῦ ὕλικου σώματος, κτίζει καὶ διατηρεῖ τὸν ἐγκέφαλον, μέσον τοῦ ὁποῖου μεταβιβάζει εἰς τὸν Πραγματικὸν Ἐαυτὸν ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ παχυλοῦ ὕλικου κόσμου καὶ τόσα ἄλλα κτίζει ὁ κτίστης αὐτὸς τοῦ ὕλικου ἀνθρώπου. Τέλος δέ, μέσον τοῦ ὕλικου ἐγκεφάλου ἐκδηλοῦται ὡς σκέψις, ὡς ἐνσυνειδήτος νοῦς, ὡς συνειδήσις εἰς τὸν ὕλικόν κόσμον.

Συνειδητὸς νοῦς, ὡς εἰπομεν ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ διανοητικοῦ σώματος μέσον τοῦ ὕλικου ἐγκεφάλου ὡς συνειδήσεως. Συνειδήσις δέ, θὰ ἡμπορού-

σαμεν νὰ εἴπωμεν, εἶναι ἡ συγκέντρωσις ἐπὶ ἀντικειμένων καὶ καταστάσεων τοῦ ὕλικου κόσμου καὶ ἡ ταυτόχρονος γνῶσις τούτων. Ἐκ τῆς συγκεντρώσεως καὶ γνώσεως αὐτῆς γεννᾶται ἡ σκέψις, καὶ ἐὰν ἡ ἀντίληψις, ποῦ θὰ ἐπακολουθήσῃ, δονήσῃ καὶ τὸ ψυχικόν σῶμα, τότε ἔχομε τὴν σκέψιν-ἐπιθυμίαν.

Ὅταν ὁ ἑαυτὸς μας μέσον τῆς συγκεντρώσεως αὐτῆς γνωρίζῃ ἓνα Νόμον τῆς Φύσεως ἢ προσπαθῇ νὰ λύσῃ ἓνα ἀλγεβρικόν ἢ γεωμετρικόν πρόβλημα, μεταχειρίζεται μόνον τὴν σκέψιν. Ἄν, ὅμως, συγκεντρωθῇ διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ὕπαρξιν κάποιου ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον τοῦ γεννᾷ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἰδικόν του, ἀρχίζει νὰ δονῆται ταυτοχρόνως μὲ τὸ διανοητικόν του σῶμα καὶ τὸ ψυχικόν του σῶμα καὶ ἐκ τούτου προέρχεται ἡ σκέψις-ἐπιθυμία.

Ὡμιλήσαμεν περὶ ὕλικου σώματος, ψυχικοῦ σώματος καὶ διανοητικοῦ σώματος. Ἄς ἴδωμεν τί λέγει καὶ περὶ αὐτῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος :

«Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει· σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν, ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν. Οὕτω καὶ γέγραπται· ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος

Ἐὰν εἰς πνεῦμα ζωοποι-
οῦν. Ἄλλ' οὐ πρῶτον τὸ
πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυ-
χικόν, ἔπειτα τὸ πνευμα-
τικόν. Ὁ πρῶτος ἀνθρώ-
πος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύ-
τερος ἀνθρώπος ὁ Κύριος
ἐξ οὐρανοῦ. Οἷος ὁ χοϊκός,
τοιούτοι καὶ οἱ χοϊκοί, καὶ
οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι
καὶ οἱ ἐπουράνιοι. Καὶ κα-
θὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα
τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ
τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ.
Τοῦτο δὲ φημι, ἀδελφοί,
ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλεί-
αν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ
δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ
τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.
Ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω·
πάντες μὲν οὐ κοιμηθησό-
μεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησό-
μεθα, ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ
ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχά-
τῃ σάλπιγγι· σαλπί-
σει γάρ, καὶ οἱ νεκροὶ
ἐγερθήσονται ἀφθαρτοί,
καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα.
Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο
ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ
τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσα-
σθαι ἀθανασίαν. Ὅταν δὲ
τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύση-
ται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνη-
τὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθα-
νασίαν, τότε γενήσεται ὁ
λόγος ὁ γεγραμμένος· κατε-
πόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος.
Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέν-
τρον; ποῦ σου, ἄδη τὸ
νίκος; Τὸ δὲ κέντρον τοῦ
θανάτου ἢ ἁμαρτία ἢ δὲ
δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ
νόμος».

Ὁ ἐνσυνείδητος νοῦς ὡς
σκέψις εἶναι κατὰ πολὺ ἀτε-
λέστερος εἰς ἐκδήλωσιν ἀπὸ
τὸν πανσόφως ἐκδηλούμε-
νον ὑποσυνείδητον νοῦν.
Ὁ συνείδητος νοῦς, λόγου

χάριν, μέσον τοῦ ὁποίου τὸ
Ἐγὼ λαμβάνει ἀντίληψιν
τοῦ περιβάλλοντος ὑλικοῦ
κόσμου μέσον τῶν αἰσθη-
τηρίων ὀργάνων τοῦ ὑλι-
κοῦ σώματος, τὰς περισσο-
τέρας φοράς μόνον ψευδο-
αἰσθήσεις προσφέρει εἰς τὸν
Πραγματικὸν Ἐαυτόν. Πα-
ραδείγματος χάριν, βλέ-
πομεν χρώματα ἐνῶ ἐν τῇ
πραγματικότητι καὶ ἀπο-
λύτως χρώματα δὲν ὑπάρ-
χουν, τὴν ἀντίληψιν τῆς
ὑπάρξεως τῶν ὁποίων μᾶς
δίδει ἡ διαφορά εἰς συχνό-
τητα κραδασμῶν τοῦ φω-
ταγωγοῦ αἰθέρος, ὁ ὁποῖος
κατόπιν ἀντανακλάσεως
ἐπὶ τοῦ ἐξεταζομένου ἀντι-
κειμένου — ἀντανακλάσεως
ἢ ὁποῖα σημαίνει ἀλλοίω-
σιν τῆς συχνότητος τοῦ
φωταγωγοῦ αἰθέρος, κατα-
γράφεται εἰς τὸ ὀπτικὸν
νεῦρον καὶ δίδει εἰς ἐκάστην
περίπτωσιν τὴν ἀντίληψιν
τῆς ὑπάρξεως διαφόρων
χρωμάτων. Κάτι παρόμοι-
ον συμβαίνει καὶ μὲ ὅλας
τὰς ἄλλας αἰσθήσεις. Ἐκ
τούτου καταλήγομεν εἰς
τὸ συμπέρασμα ὅτι εἰς τὸν
ὑλικὸν κόσμον ὑπάρχουν
πράγματα καὶ καταστά-
σεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι μὲν
ἀντιληπταὶ ἀλλὰ καθόλου
ἢ σχετικῶς πραγματικά,
ὅπως ὑπάρχουν καὶ πράγ-
ματα καὶ καταστάσεις
πραγματικά, καθόλου, ὁ-
μως, ἀντιληπταί, διότι δὲν
εἴμεθα προικισμένοι μὲ τὰ
ἀπαιτούμενα ἐνεργὰ ὄργα-
να διὰ νὰ ἀντιλαμβανώ-
μεθα τὸν ἐρεθισμὸν, τὸν
ὁποῖον οἱ κραδασμοὶ τῶν
προκαλοῦν, π.χ. αἱ κοσμι-
καὶ ἀκτίνες, αἱ ἀκτίνες Rön-
tgen καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς

Ίνα πραγματικότητες μὴ ἀντιληπταὶ ἐκτὸς εἰς ἐλαχίστας περιπτώσεις εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἄνευ τῆς βοηθείας ὀργάνων πρὸς καταμέτρησίν των, ἢ διὰ τὴν ἀντιληφθῆ κανεῖς, τοῦλάχιστον, τὴν ὕπαρξιν καὶ δυναμικότητά των.

Γνωρίζετε ὅτι ὁ ὑλικὸς μας κόσμος δὲν εἶναι παρὰ ἓνα ἐλάχιστον μέρος τοῦ ἄνευ ὀρίου Πραγματικοῦ Κόσμου τοῦ Θεοῦ; Τὰ ὑλικά οὐράνια σώματα, οἱ ἥλιοι, οἱ πλανῆται, οἱ κομήται, οἱ γαλαξίαι, τὰ νεφελώματα κινουῦνται μαζί με τὰ ψυχικά καὶ διανοητικά των ἀντίστοιχα μέσα εἰς τὸν Ἄπειρον Παγκόσμιον Νοῦν δηλ. τοῦ Θεοῦ τὸ Διανοητικὸν Σῶμα, τὸ τρίτον μέρος τῆς Ἁγίας Τριάδος ἢ τὸ Ἄγ. Πνεῦμα, τὸν πανταχοῦ παρόντα καὶ τὰ πάντα πληροῦντα Κτίστην καὶ πάντων Συντηρητήν. Ἐκτὸς τούτων μέσα εἰς τὸν Ἄπειρον Παγκόσμιον Νοῦν κινουῦνται ψυχικά καὶ διανοητικά ἢ μόνον διανοητικά οὐράνια σώματα, τῶν ὁποίων τὸ ὑλικὸν ἀντίστοιχον ἔχει διαλυθῆ, ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι κινουῦνται εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον μετὰ ὅλα των τὰ σώματα ἐκτὸς τοῦ ὑλικοῦ, τὸ ὁποῖον διελύθη, οἱ ἐσφαλμένως ὀνομαζόμενοι νεκροί. Ὑπάρχουν ἐπίσης θεῖαι μονάδες προικισμένοι μόνον μετὰ ψυχικά καὶ διανοητικά σώματα πάντοτε ἢ μόνον μετὰ διανοητικά τοιαῦτα, χωρὶς νὰ ἔχουν ὑλικά σώματα, ὅπως τὰ διάφορα πνεύματα τῶν στοιχείων, οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ Ἄρ-

χάγγελοι, οἱ Ἄγγελοι, αἱ Τάξεις, αἱ Κυριότητες κτλ., ἀντιληπταὶ μόνον εἰς ὅσους μέσον ἐξασκίσεως κατέστησαν ἐνεργὸν εἰς τὸ ψυχικὸν καὶ τὸ διανοητικὸν των σῶμα τὴν ἰκανότητα νὰ δέχωνται τοὺς κραδασμούς τῶν ὄντοτήτων αὐτῶν.

Γνωρίζομεν τώρα ἐν μέρει τὸν ἄνθρωπον. Εἶδομεν μετὰ ποῖον τρόπον δέχεται παραστάσεις ἀπὸ τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον προσωρινὰ παροικεῖ. Ἄς ἴδωμεν τώρα πῶς ζεῖ καὶ πῶς ἐκδηλώνεται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης του διαβίωσης καὶ τέλος ἐπειδὴ εἰς κάθε βῆμα ὁ πόνος κραυγάζει, ἄς εὐρωμεν τὸν κατάλληλον τρόπον ἐκδηλώσεως, ὁ ὁποῖος μόνος δύναται νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου τείνει καὶ ἀδιαλείπτως ἀγωνίζεται νὰ φθάσῃ. Ἐπαναλαμβάνω. Ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὴν ὕπαρξιν τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου μέσον τῶν πέντε αἰσθητηρίων ὀργάνων, μετὰ τὰ ὁποῖα ὁ ὑποσυνειδητος νοῦς ἐπροίκισε τὸ ὑλικὸν του σῶμα. Εἶπα ἀντιλαμβάνεται, δὲν εἶπα γνωρίζει, διότι ἄλλο εἶναι τὸ ἀντιλαμβάνομαι κάτι ὡς πραγματικόν, περιοριζόμενος εἰς τὴν χώραν τοῦ Σχετικοῦ, καὶ ἄλλο τὸ γνωρίζω κάτι ὡς πραγματικόν, καταλαμβάνων τὴν σφαῖραν τοῦ Ἀπολύτου. Εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον ὑπάρχουν φαινόμενα ἀντιληπτά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι καθόλου πραγματικά, ὁ-

πως καὶ καταστάσεις καὶ πράγματα, τὰ ὅποια εἶναι πραγματικὰ ἀλλὰ καθόλου ἀντιληπτά. Λόγου χάριν, ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶναι κάτι πραγματικὸν καὶ ὑπῆρχε πάντοτε, δὲν ἦτο ὁμως ἀντιληπτός, προτοῦ ὁ ἄνθρωπος εφεύρη ὄργανα κατάλληλα διὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκδηλωθῇ κατὰ τρόπον ἀντιληπτόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, προσφέροντα εἰς αὐτὸν βεβαιότητα περὶ τῆς πραγματικότητος τῆς ὑπάρξεώς του. Τὰ χρώματα εἶναι ἀντιληπτά ἀλλὰ ὄχι ἀπολύτως πραγματικά. Παράδειγμα. Κατὰ τὴν ἀνατολήν της ἡ σελήνη φαίνεται νὰ ἔχῃ διαφορετικὸν χρῶμα καὶ μέγεθος ἐκείνου, πού θὰ ἔχῃ, ὅταν θὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ θόλου. Θὰ ἦτο παράλογον νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἡ σελήνη ἀλλάζει χρῶμα ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, ἐπομένως τὰ ἐγχρώματα ἀντικείμενα εἶναι καταστάσεις ἀντιληπταὶ κατὰ πολὺ διάφοροι τῶν πραγματικότητων. Ἡ πραγματικότης πού εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀντίληψιν χρωμάτων καὶ ἤχων εἶναι ἡ σύνθεσις τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ στρατοσφαιρας, πού δὲν εἶναι καθόλου ἀντιληπτή εἰς τὸν κοινὸν ἄνθρωπον. Ἐνα ἄλλο παράδειγμα. Ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τὴν λεγομένην στερεάν ὕλην ὡς στερεάν, διότι τὰ αἰσθητήρια του ὄργανα, μέσον τῶν ὁποίων προσπαθεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ αὐτὴν τὴν ὕλην, δονοῦνται σχετικῶς εἰς τὴν ἰδίαν συχνότητα κραδα-

σμῶν μὲ τὴν ὑπὸ ἐξέτασιν ὕλην.

Σήμερον μὲ τὴν πρόοδον, πού ἐσημείωσεν ἡ ἐπιστήμη, ἀνεκαλύφθη ὅτι ὄχι μόνον δὲν ὑπάρχει στερεὰ ὕλη, ἀφοῦ διάφοροι ἀκτίνες τὴν διαπεροῦν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ ὕλη οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἐνέργεια. Μὲ τὴν διάσπασιν τοῦ ἀτόμου ὁ ἄνθρωπος ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ ὕλη εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν εἶναι μόνον ἐνέργεια-κραδασμὸς, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται κατὰ τρόπον, δίδοντα εἰς τὸν χροικὸν ἄνθρωπον τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὑπάρξεώς της ὡς στερεᾶς. Γνωρίζομεν ὅτι ἓνα ἄτομον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν πυρῆνα, τὰ ἠλεκτρόνια κτλ. Ὑποθεθεῖσθω ὅτι μία συνειδησις σμικρύνεται τόσον ὥστε ἡ σχέσις τοῦ μεγέθους της πρὸς τὸ μέγεθος ἐνὸς ἠλεκτρονίου νὰ εἶναι ἡ ἰδία μὲ τὴν σχέσιν ἡ ὁποία ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ μεγέθους μιᾶς συνήθους ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καὶ τοῦ μεγέθους τῆς γήινης σφαιρας. Ὡς τοιοῦτον ἠλεκτρόνιον ἄς λάβωμεν τὸ ἠλεκτρόνιον ἐνὸς ἀτόμου ἐντὸς ὁστοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ σμικρυνθεῖσα συνειδησις, θεθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἠλεκτρονίου ἀρχίζει νὰ δέχεται ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ περιβάλλον. Τὸν μὲν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου θὰ ἐκλάβῃ ἡλιον, τὰ δὲ λοιπὰ ἠλεκτρόνια ὡς πλανήτας, δορυφόρους κτλ. Τὰ ἄλλα δὲ ἄτομα ἐντὸς τοῦ ὁστοῦ θὰ ἔβλεπεν ὡς ἑναστρον

οὐρανόν, με τοὺς γαλαξίας καὶ ἀλαλος ἢ συνείδησις αὐτὴ θὰ ἔμενε πρὸ τοῦ Ἄπειρου. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο προικισμένος με τὰ γνωστά αἰσθητήριά του ὄργανα, ἀλλὰ με διάφορα τοιαῦτα, δὲν θὰ ἀντελαμβάνετο τὴν ὑπαρξιν τῆς παχυλῆς ὕλης, ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνεται σήμερον. Ἐὰν δὲ μέσον ἐξασκήσεως καταστήσῃ τὰ αἰσθητήρια κέντρα τοῦ ψυχικοῦ ἢ τοῦ διανοητικοῦ του σώματος, ἢ καὶ τῶν δύο ἐνεργά, πράγμα δύσκολον ἀλλὰ κατορθωτὸν εἰς τοὺς Λευκοὺς Ἐρευνητάς, θὰ ἀντιληφθῇ τὴν ὑπαρξιν νέων κόσμων, κραδασμῶν νέας ὕλης ἀγνωστού μέχρι τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ ἐξ Ἰσου πραγματικῆς σχετικῶς, ὅσον καὶ ἡ ὕλη τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Θὰ ἀντιληφθῇ τὴν ὑπαρξιν ψυχικῶν καὶ διανοητικῶν ἀντικειμένων καὶ καταστάσεων τοῦ ψυχικοῦ καὶ διανοητικοῦ κόσμου. Θὰ γνωρίσῃ καὶ θὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θάνατος δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ ἀπλῶς ἡ ἀποβολὴ ἑνὸς τῶν σωμάτων του καὶ ὁ συντονισμὸς με τὸν ψυχικὸν ἢ τὸν διανοητικὸν κόσμον.

Θὰ ἤθελα ἐδῶ νὰ προσθέσω ὅτι διάφοροι μελετηταὶ τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἐσφαλμένως διακρίνουν τὸ παχυλὸν ὑλικὸν καὶ τὸ αἰθερικὸν σῶμα μόνον, τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ θνητὸν του μέρος, τὸν δὲ πραγματικὸν του ἑαυτὸν με τὸ ψυχικὸν καὶ διανοητικὸν του σῶμα ὡς τὸν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον ἑαυτὸν του,

δηλ. τὴν λεγομένην ἀθάνατον ψυχὴν. Ὁ Λευκὸς Ἐρευνητὴς εὐρίσκει ὡς θνητὸν μέρος του, ἐκτὸς τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ αἰθερικοῦ του σώματος καὶ μέρος τοῦ ψυχικοῦ καὶ τοῦ διανοητικοῦ του σώματος, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν συνεχῶς ἐξελισσομένην προσωπικότητα με τὴν συνειδητὴν ἐκδήλωσιν τοῦ νοῦς καὶ τὰς διαφοροὺς τῆς συνεχῶς ἐναλλασσομένης ἐπιθυμίας, κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν «τὴν ψυχὴν τὴν ἀμαρτήσασαν», ἣτις θὰ ἀποθάνῃ. Ἀθάνατον δὲ ἑαυτὸν του ὁ Λευκὸς Ἐρευνητὴς θεωρεῖ τὸν Πραγματικὸν του Ἐαυτὸν με τὸν Ὑπερσυνειδητὸν Νοῦν, δηλ. τὸ ἀνώτερον πνευματικὸν σῶμα.

Διεκόψαμεν ὀλίγον καὶ συνεχίζομεν τὰ περὶ τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε τὴν πραγματικότητα περὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ συντονισμοῦ ὕλης καὶ ὑλικῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸ ὑλικὸν του σῶμα θὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀλλαγὴν ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ δέχσθαι ἐντυπώσεις. Στερεὰ δὲ δι' αὐτὸν ἀντικείμενα θὰ εἶναι ἀντικείμενα ἀπὸ ὕλην, ποῦ θὰ δονῆται περίπτου με τὴν ἴδιαν συχνότητα ὅπως καὶ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα τοῦ ψυχικοῦ ἢ τοῦ διανοητικοῦ του σώματος. Τὴν ὑπαρξιν ἀντικειμένων τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου θὰ τὴν ἀντιλαμβάνεται μέσον τοῦ ψυχικοῦ ἢ τοῦ διανοητικοῦ ἀντιστοίχου τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν. Ἐπομένως

ἀφοῦ δι' αὐτὸν θὰ ἡλλαζεν ὁ τρόπος τοῦ νὰ δέχεται ἐντυπώσεις ἀπὸ ἀντικείμενα τοῦ παχυλοῦ ὕλικου κόσμου, διὰ τὰ ὁποῖα μάλιστα καὶ τόσον πολὺ ἐκοπίασε καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ τοὺς προσκολλήσῃ τὰς λέξεις «ἰδικά μου», δὲν θὰ τοῦ ἦσαν πλέον πραγματικά καὶ τότε θὰ ἐγνώριζε τὴν πλάνην του. Ὡστόσο, ὅμως, τὰ ἀποτελέσματα τῆς πάλης τοῦ αὐτῆς μετὰ τῶν συνανθρώπων του, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἢ πάλι ἐνέχει τὸ μῖσος, τὸν φθόνον, τὴν ἀδικίαν, πράγματα τὰ ὁποῖα χάριν τῆς διατηρήσεως τῆς θείας ἁρμονίας ἐπιστρέφουν εἰς τὸ ψυχικὸν καὶ τὸ διανοητικὸν τοῦ σῶμα ὡς πόνος, θὰ τὸν βασανίζουν ὡς ἐναντίαι καταστάσεις εἰς τὸν ψυχικὸν καὶ τὸν διανοητικὸν κόσμον. Τότε θὰ ἀκούσῃ τὴν γεμάτην ἀγάπην καὶ πόνον φωνὴν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ψιθυρίζουσα θὰ τοῦ λέγῃ: «Ἄφρον, ἃ ἠτοίμασας τίνι ἔσται»;

Ἄντὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ μικρὸ παιδί νὰ διδάσκεται καὶ νὰ γνωρίζῃ τὴν πραγματικότητα τῆς μὴ ἀπολύτου πραγματικότητος καὶ τοῦ παροδικικοῦ τοῦ κόσμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ζήσῃ, πραγματικότητα τὴν ὁποίαν συνέλαβον καὶ μετέδωσαν εἰς ἡμᾶς οἱ μεγάλοι μας ἀδελφοὶ καὶ ἡ ὁποία περικλείεται εἰς τὴν σοφίαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον θὰ πρέπη νὰ ἔχη πάντοτε ὡς πυξίδα εἰς τὸ ταξίδι του διὰ μέσου τῶν

κόσμων τῆς ὕλης, ἐδιδάχθη τοῦναντίον σωρείαν ἄλλων πραγμάτων ὀλιγώτερον ἢ καὶ καθόλου ὠφελίμων, ὡσὰν ἡ προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων σήμερον εἶναι νὰ κτίσουν πολυτελέστατον καὶ ἀνετώτατον Πύργον. . . ποῦν; ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἄνευ βάσεων. Καὶ εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους, Οἰκοδόμημα ἄνευ βάσεων, ταλαιπωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀγρίων θελλῶν, χάνει τὴν ἰσορροπίαν του, τὴν εὐστάθειάν του. . . καὶ πίπτει. Καὶ ἡ πτώσις του εἶναι τραγική. . .

Ὁ ἄνθρωπος ἐδιδάχθη μέσον κινήσεων τῆς γλώσσης του νὰ δονῇ τὸν ἀέρα καὶ νὰ παράγῃ ἤχους, μέσον τῶν ὁποίων πολὺ ἀτελῶς νὰ ἐρμηνεύῃ καὶ νὰ κοινοποιῇ εἰς τοὺς συνανθρώπους του τὰς ἐπιθυμίας του καὶ τὰς σκέψεις του. Δὲν ἐδιδάχθη, ὅμως, νὰ κυβερνᾷ τὰς ἀχαλινώτους τοῦ ἐπιθυμίας καὶ τὴν δίψαν νὰ κατακτήσῃ ὕλην τοῦ παχυλοῦ ὕλικου κόσμου ὑπὸ τὰς διαφόρους τῆς μορφᾶς. Ἐδιδάχθη νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὴν ὕλην ἀξίαν συμφώνως τῶν ἰδικῶν του καὶ τῶν συνανθρώπων του ἐσφαλμένων ἀντιλήψεων. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἔπεσεν ἡ κατάρρα, ἐπὶ ἧλθεν ὁ χωρισμὸς τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὡς συνειδήσεως, ὡς εἶναι, ἀπὸ τὴν Παγκόσμιον Συνείδησιν, τὸν Θεόν, τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ συνάνθρωποί του εἶναι ἀναπόσπαστα μέρη.

Μὲ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτὸν ἤρχισε νὰ συναισθάνεται τὴν ὕπαρξιν προσωπι-

κῶν του συμφερόντων, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὁποίων συχνὰ ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν με τοὺς συνανθρώπους του, οἱ ὅποιοι ζοῦν καὶ αὐτοὶ κάτω ἀπὸ τὴν ψευδαίσθησιν τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Μὲ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτὸν ζεῖ ἀπομεμονωμένος, τὸν περισσότερον χρόνον εἰς πόλεμον με τοὺς ἀδελφούς του, μέσα εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν καὶ ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν τοῦ ἀφήνει καιρὸν νὰ χαρῆ ἔστω καὶ ὀλίγα ἀπὸ ὅσα τοῦ προσφέρει ὁ παχυλὸς ὑλικὸς κόσμος καὶ ποῦ με τὴν σφαλερὰν του ἀντιληψιν νομίζει ὅτι ἀπέκτησε. Μολύνει τὴν ψυχὴν του με μῖσος ἐναντίον τῶν συνανθρώπων του, τοὺς ὁποίους ὡς ἐκ φύσεως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφούς του καὶ υἱοὺς τοῦ ἰδίου Θεοῦ Πατρός. Καταχρᾶται διαρκῶς τὰ Θεῖα Δῶρα, με τὰ ὅποια ὁ Πατὴρ Θεὸς τὸν ἐπροίκισε, δηλ. τὴν ἰκανότητα τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐκφράζεσθαι, διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκδηλώνεται ὡς συνείδησις εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον.

Σήμερον ὁ ἄνθρωπος με τὴν ἀγνοίαν του περὶ τῆς πραγματικότητος κατέστησε τὸν ὑλικὸν κόσμον, ποῦ καὶ αὐτὸς ὡστόσον ἔχει τὴν χαρὰν καὶ τὸ κάλλος του, διὰ ὅσους γνωρίζουν νὰ τὸν χαροῦν, τὸν κατέστησε, λέγω, μίαν φοβερὴν κόλασιν.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος γνωρίσῃ, καὶ θὰ γνωρίσῃ, ποῖος εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι καὶ τοῦ γίνῃ συνείδησις ὅτι καὶ ὁ ἀδελφός του

εἶναι ὅπως καὶ αὐτὸς ἓνα ἀδιαχώριστον τοῦ Θεοῦ μέρος, δὲν θὰ ὑπόκειται πλέον εἰς τὴν αὐταπάτην τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ ἐπομένως ἡ λέξις ἐχθρὸς πλέον θὰ τοῦ εἶναι ἀκατάληπτος. Τότε θὰ ἀντιληφθῆ τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Θεανθρώπου «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». Τότε θὰ ἀκούσῃ καὶ θὰ ἀντιληφθῆ τὸ μεγαλεῖον τῆς φωνῆς του, ἡ ὁποία δὲν σιγεῖ: «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ὅταν ἀποβάλλῃ ὁ ἄνθρωπος τὰ ρυπαρὰ ἐνδύματα τοῦ ἀτομικοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τοῦ μίσους καὶ ἐνδυθῆ ἡ ψυχὴ του τὸν λαμπρὸν χιτῶνα τῆς Πραγματικῆς Ἀγάπης, δὲν θὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναφωνῆ με ἀπελπισίαν «Τὸν νυμφῶνα σου βλέπω, Σωτὴρ μου, κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ», ἀλλὰ κατάλευκος ὡς ἄγγελος ἀγάπης, ἐνδεδυμένος ὡς ὁ ἅσματος υἱός, ὁ μετανοήσας καὶ ἐπιστρέψας, τὴν στολὴν τὴν πρώτην θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν αἰώνιον οἶκον τοῦ Πατρός του, εἰς τὴν Πατρικὴν ἀγκάλην, μακάριος πλέον ὡς ἐν μετὰ τοῦ Πατρός του θὰ λησμονήσῃ ὡς ἐφιαλτικὸν ὄνειρον, ποῦ παρήλθε, τοὺς πόνους, ποῦ τοῦ ἔδωσαν οἱ κόσμοι τῆς ὕλης. Ἡ συνείδησις του θὰ ἀγκαλιάσῃ τὸ Σύμπαν ὀλόκληρον καὶ θὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ ζῆ τὴν αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν. Ὁ ἄνθρωπος θὰ μάθῃ πῶς νὰ καθάρσῃ τὴν καρδίαν του ἀπὸ τὸ μίασμα τῆς

ἀμαρτίας, τὸν μαῦρον κα-
πνόν, ποὺ σκορποῦν αἱ
φλόγες τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ
τῶν παθῶν, αἱ πραγματι-
καὶ φλόγες τῆς κολάσεως.
Θὰ μάθη νὰ καταστήσῃ
τὴν καρδίαν του ὡς ἓνα
ὀλοκάθαρον σφαιρικόν, κρύ-
σταλλον, ποὺ ἀπὸ ὅλας
τὰς πλευρὰς νὰ δέχεται
τὰς ἀκτῖνας τοῦ Παγκοσμί-
ου Ἡλίου τῆς Ἀγάπης

καὶ νὰ τὰς ἀντανაკλᾷ πρὸς
ὅλας τὰς διευθύνσεις, φῶς
καὶ ζεστασιὰ διὰ τοὺς ἐν
σκότει ἀδελφούς του.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ
ἄνθρωπος θὰ εἶναι αἰωνίως
ἐναρμονισμένος μὲ τὸν πα-
τέρα Θεὸν καὶ θὰ ἔχῃ γεν-
νηθῆ ὁ Χριστὸς μέσα του.
«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ
καρδίας, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν
ὄψονται».

